

II. évfolyam, 12. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1911. december.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

Templomépítés.

Kir. I. 6, 11—14 és 7, 51.

A bibliai igék, melyeket cikkünk élére helyeztünk, úgy említik a salamoni templomépítést, mint valamely *rendkívül fontos munkát*.

Már Dávid király is készséggel megépítette volna ezen templomot és ezt tekintette volna dicsőséges uralkodása méltó befejezésének. Midőn Salamon király trónra lépett, egyik legelső, legfontosabb és legszebb cselekedete volt, hogy a tervezett nagy templomépítésbe fogott. Ha Salamon király nevét halljuk, mindjárt a nagyszerű templomra gondolunk.

A szentírás fejezeteken át rendkívül aprólékossággal leírja a sok drága anyagot, a sok ezer teherhordót, kőfaragót és pallért és a mű nagyszerű elvégeztetését. Ez az ügy nyilván oly fontos volt a szentírónak, hogy nem intézhette el néhány szóval. És mily fontos volt e munka az egész népnek! Oda-hozta érte adományait, dolgozott ezrével is rajta, szól róla, imádkozott érte, lelkesedett és örült miatta! Úgy kell, hogy mi is ennyire örüljünk, ha nálunk templom vagy csak kápolna, vagy egyszerű imaterem létesül, oly hely, hol Istent lélekben és igazságban imádjuk. A szent templomépítés az Úr munkája, amiért emeljük fel kezeinket és sziveinket.

Én azonban egy másik, még dicsőségesebb templomra gondolok. Péter ap. I. lev. 2., 5. és 6. verseiben olvassuk: „Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, melyek kedvesek Istennek a Jézus

Krisztus által. Azért van meg az Írásban: Imé szegelykövet tesztek Sionban, mely kiválasztott, becses; és aki hisz benne, meg nem szégyenül.“ Vajjon kitaláljuk-e, milyen házról van szó? El kell e verseket olvasnunk összefüggésükben. Péter apostol a vonatkozó fejezetekben az újjászületett hívőről szól, akik a világtól elszakadtak és az Úrhoz és gyülekezetéhez tartoznak, ezentúl, eleven kövek a házban, mely az Úr gyülekezetét jelenti. A szegelykő pedig a Jézus Krisztus, aki házát alapozta és hordozza. *Az Úr hívő gyülekezete — mily pompás épület!* Olyan nagy, hogy mindenkit befogadhat, aki csak be akar térni. Fehérből és tisztább a legfényesebb márványnál, mert Krisztus vérével mosta meg az övéit bűneiktől. Fel van ékesítve hittel, reménnyel, szeretettel és az Isten gyermekei minden erényével. Drága templomi kincsek vannak benne: Isten ígéje, a Szentlélek adománya, maga a Jézus. Ismered-e, kedves olvasóm, ezt a templomot? Élő kő vagy-e benne?

Azt mondják kezdő verseink, hogy „megépíté és elvégeze“ Salamon a templomot. Ezen igék alkalmazhatók az ujszövetségi templomra is. Évezredek óta építenek rajta. Egyik lelket a másik után nyerik meg részére, egyik követ a másik után illesztnek be. Micsoda örömnép lesz, ha készen áll az egész templom! Hol leszel te azonban akkor? Ott fogsz-e te is ragyogni, mint e templom egyik drágaköve? *Most* kell ennek eldőlnie: Jöjj Jézushoz és ha már az övé vagy, dolgozz, segíts, buzogj, fáradj, légy hűséges munkása az Úr temploma építésének!

Mehner Alfréd.

Az újvidéki kápolna felavatása.

November 5. napja igazi ünnepe volt nemcsak újvidéki gyülekezetünknek, hanem a Bácska mindazon helyeinek, ahol metodisták élnek. Vasárnap reggel mindenfelől egybe is sereglettek az ünnepre, akár régi időkben az Izrael törzsei zárandokoltak minden oldalról a jeruzsálemi ünnepek felé. Legtöbben az atyafiak közül még nem látták az új épületet, meglepetve és megilletődve álltak meg a Jenő herceg-utca sarkán, ahol előttük feltarult az új ház. Mindenkinnek ajkán hálásan lebegtek az igék: „Hatalmasan cselekedett velünk az Úr!”

Mehner predikátor, az újvidéki gyülekezet mozgékony lelkésze, mindent kitűnően előkészített. Elhisszük neki, mily rendkívül fáradságába került a kápolnát idejében készíteni teremteni. Hiszen midőn szombaton délelben megérkeztünk, még javában mázolták a padokat. De a derék újvidékiek megmutatták, hogy erős akarattal sokat lehet elérni. Egész éjjel erősen fűtötték a gázkályhát és hajnalra szárazak voltak a padok! A bejárat és kapu felett zöld lombfüzérek díszlettek és egy tábla „Isten hozott” felirattal üdvözölte az érkezőket. A templomot szinte elborította a gazdag virágdísz és a harmonium hangjai virágok és lombok közül rezegtek át a hallgatók fülébe és szívébe. A kápolnába 300-an férnek be, felesleges megjegyezni, hogy minden hely el volt foglalva.

Az ünnepi beszédet

Melle F. II. Ottó szuperintendens tartotta, ki külön e célból lefáradt Bécsből. Miután szívesen üdvözölte a gyülekezetet, alapigéül vette Aggeus 2. rész 7. versét: „*És megtölténi akarom e házat dicsőséggel*” A beszéd gondolatmenete ez volt:

A felolvasott szent ígéretet az Úr profétája által akkor tette, midőn a második jeruzsálemi templomot felavatták. Az ifjak ekkor örültek a nagy mű befejezésének, de az öregek, kik még az első templom dicsőségét látták, sirtak, mert úgy találták, hogy a második templom pompában és ékességben messze mögötte maradt az elsőnek. Ekkor ígérté az Úr a templom nagy dicsőségét. Nem külső pompa és díz által, hanem úgy, hogy ebben a templomban fog megjelenni a Krisztus és bizonyosságot tenni az isteni szeretetről.

A mi új kápolnánk sem díszes külső cifrasággal. Nincs magasratörő tornya, hogy távolról megassák, nincs messzehangzó harangzugása, nincs ezereszerü orgonája, nincs tarka üvegü ablaka, sem művészi képei a figyelem felkeltésére. Kápolnánk egészen egyszerű, a dicsőséget belső dolgokban keresi és az Isten a felolvasott profétai igékben ebből a dicsőségből juttat is neki.

Legyen telve e ház először is az Úr igéjének dicsőségével. Ne szolgáljon más célnak, csak az ige

hirdetésének. Bárki fellép e szöszékre, ne valamely ember vagy saját bölcsességének feltalálása vezesse, hanem úgy álljon itt, mint a Krisztus hírnöke, aki a hallgatóságnak átadja Krisztus üzenetét. És ahol a bibliai igét egyszerűen, de erővel hirdetik, ott nem marad el az isteni dicsőség és a hallgatók a zsoltárossal sóhajtoznak: „Jobb egy nap a te tornácaidban, hogyssem ezer másutt.”

E kápolna telve legyen a Jézus Krisztus személyének dicsőségével. Nekünk az apostollal azt kell mondanunk: Mi pedig Krisztust predikáljuk, a megfeszítettet. Egy hívő gyülekezetbe új predikátor került, ki mindjárt első beszédében minden tudományosságát és szónoklatát ragyogtatni akarta és közben megfélemedezett Jézusról. Következő napon cédulát talált a szöszéken e pár szóval: „Uram, látni akarjuk a Jézust!” A predikátor magába szállt, megbánta bűneit és nagy erővel predikálta a Krisztust. Erre ismét cédulát talált a szöszéken, de ezen tartalommal: „Örvendeznek azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.” Midőn a hallgatók innen távoznak, el kell róluk mondhatni: „Senkit sem látanak, hanem csak Jézust egyedül.” És ők maguk mondassák: „Láttuk az ő dicsőségét.”

Ha így Krisztus a predikáció központja, akkor ez a ház telve lesz az Úr dicsőségével, drága emberi lelkek megmentésében. A metodista egyház ébresztő egyház. Nem érzük be azzal, hogy templomunkban sokan vannak, ott jól érzik magukat és talán dicsérik a predikációt. Magasabbra törekszünk. Minden egyes lélek személyes összeköttetésbe jusson az Istennel a Krisztus által. Ily összeköttetésbe csakis újjászülés által jutunk. Amit Jézus Nikodemusnak mondott, azt ma is minden embernek mondja: Újjonnan kell születnetek. Sokat panaszkodnak manapság a rossz viszonyokról. De sokszor éppen a jobb viszonyok közt levők is nagyon nyomorúságosak és boldogtalanok. Jézus a baj gyökerét ragadja meg. Másoknak kell lennetek, a szenvedéllyel, bűnnel, önzéssel telített szívnek meg kell újulnia és a Krisztus szerelmével megtelnie.

A predikáció befejezése erőteljes felhívással az újvidékieknek szólt.

A felolvasott igékben azt mondja az Úr: „Akarom!” Amit az Úr akar, meg is cselekszi, de szüksége van ebben reátok is, kik azt valljátok, hogy Jézust megtaláltátok. A szöszékről való predikációnak mi haszna, ha nem áll a predikátor mögött egy gyülekezet, amely éli azt, amit a lelkes predikál. Ne felejtsetek el, hogy ez új kápolnával új felelőség hárul reátok. Kevesen vagytok ugyan, de a Krisztus által sokat cselekedhetek. Munkáljátok a város javát, melyben éltek. Örvendezek Újvidék haladásán, az egymásután emelkedő új házaknak, a sokakat idehivogató új fürdőnek, a villanyos-vasutnak és világításnak. De Újvidéknek többre van szüksége. Az emelkedő kultúra a bűnt el nem nyomhatja. Újvidéknek, mint minden emberlakta városnak, az Ildvezítőre van szüksége, aki az emberek bűneit megváltja. Erről az Ildvezítőről tegyetek bizonyosságot. Hadd lássék meg rajtatok, hogy a Krisztus szerelme tölti be szíveiteket. Ebben az isteni szeretetben éljetez nap nap után! Akkor elleneink is észreveszik, hogy mi metodisták nem azért vagyunk itt, hogy valamely más hitfelekezet ellen küzdjünk, hanem hogy mindenkinek szolgáljunk, mindenkinek segítsünk és áldásává legyünk az egész városnak, sőt az egész országnak.

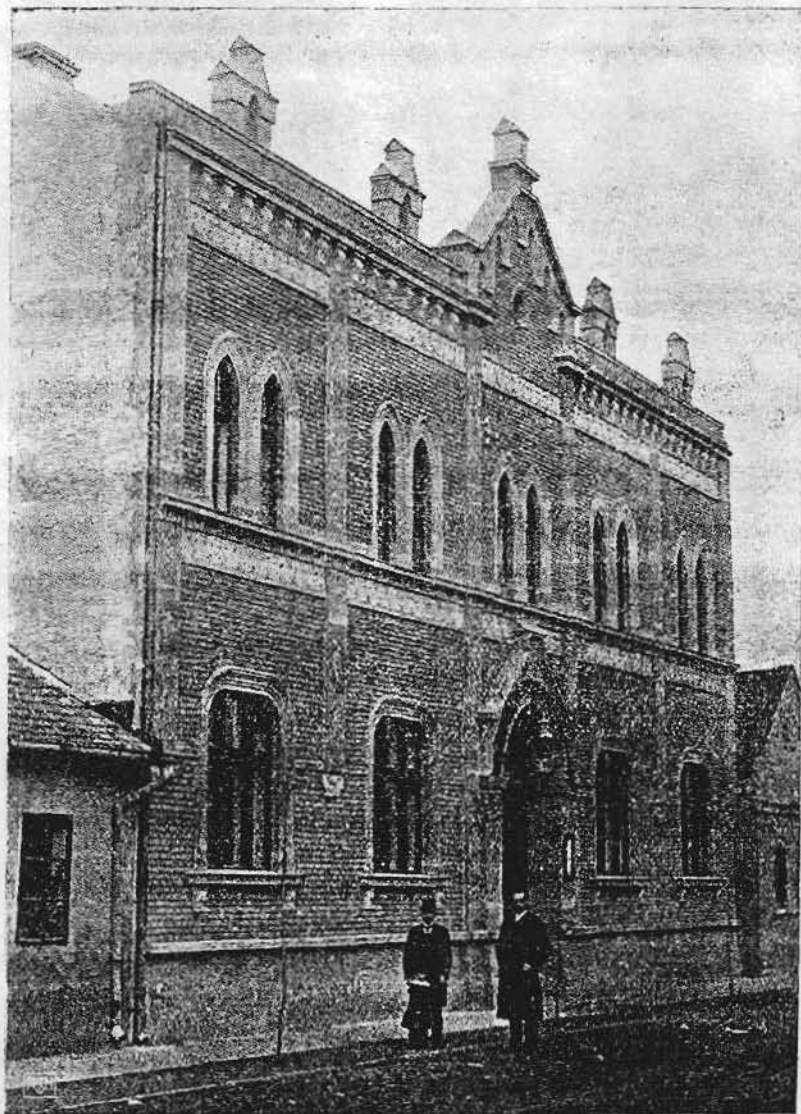
A felavatás.

Az ünnepi beszéd után, amely mély benyomást tett a jelenvoltagek, az énekkar az emelvényről szép éneket adott elő, Melle H. verbászi és Riedinger P. szenttamási prediká-

tor bibliai szakaszokat olvastak fel, mire néhány atyánkfia a gyülekezet elöljáróságából *Mehner A.* atyánkfianak átadták a kápolna kulcsát e szavakkal: „Átadjuk néked ezt az épületet, hogy mint az Isten szolgálatára való templom a mindenható Isten imádatára felavattassék.“

Melle F. H. Ottó szuperintendens erre magyar nyelven a következő felhívást intézte

latára: szent igéjének olvasására és hirdetésére, a sakramentumok kiszolgáltatására és mindennemű más istentiszteleti gyülekezésekre, amint azt a püspöki methodista egyház rendje és beveti szokásai megszabják. Minthogy azonban ezen háznak felavattása haszonnélkül való volna, ha nem szentelik magokat Isten szolgálatára azok is, kik benne fohászkodnak, azért felszólítlak mindnyájatokat: adjátok újra át magatokat Istennek. Szenteljük öneki lelkünket, hogy Krisztus képmására megújhódjék; szenteljük neki testünket, hogy ez a Szentlélek templomává

Az új kápolna Ujvidéken.

a gyülekezethez, miáltal a felavatás meg is történt:

Szeretteim az Úrban! Amint a szentírásból látjuk, helyes és illő dolog, hogy oly házakat, melyek Isten nyilvános dicsőítésére épültek, az istentisztelet használatára különös módon is felavassunk. Erre a célra gyűltünk mi itt egybe. Benső hálával eltelve a mindenható Isten iránt, aki az Ő szolgáit ezen templomépítés kegyes művében oly láthatólag megáldotta, felavatjuk ezennel e kápolnát az Ő szolgál-

váljék, munkánk is öneki legyen szentelve, hogy annak gyümölcse az Ő nagy nevének dicsőségére és országának kiterjesztésére szolgáljon.

Énekes istentisztelet

volt délután a kápolnában. Az ujvidéki, szenttamási, verbászi és beskai vegyeskarok, az ujvidéki férfikar igen jól betanult énekeiket

adták elő, a számos hallgató pedig örömmel és hálával élvezte. Mily fenséges dolog is a megszentelt ének, ha megszentelt szívből fakad!

Az egyes énekszámok között a különböző gyülekezetek képviselői üdvözlőleveleket tolmácsolták és áldást kívántak. Több sürgöny és levél közelből s távolból pedig emlékeztette az újvidékieket, hogy e napon sokan örülnek velük és emlékeznek meg róluk a kegyelem trónusánál.

Missziói estély.

Vasárnap este harmadszor telt meg az új istenháza. Missziói istentiszteletre gyűltek, azaz inkább jubileumi összejövetelre, mert éppen 10 esztendeje, hogy Magyarországon az első negyedévi konferenciát szervezték, az első metodista gyülekezetet megalakították. Az est tárgya volt: „Isten cselekedetei a metodizmus történetében.”

Riedinger P. predikátor volt az első szónok. Elmondta a metodizmus mustármagszerű kicsiny kezdetét Angliában. *Wesley János*, angol állam-egyházi pásztor és egyetemi tanár, néhány hasonló gondolkodású társával az úgynevezett „szent kört” alapította. Tagjai bibliát olvastak, betegeket látogattak és igyekeztek szent életet élni. Gúnyosan metodistáknak nevezték őket, később e gúnynevet büszkén megtartották. Wesley és barátai akkoriban még azt hitték eléggé tévesen, hogy az ember saját cselekedetei által Istennek tetsző életet élhet. Midőn aztán Wesley Amerikába ment misszionáriusnak, útközben meggyőződött róla, hogy még önmaga sem tért meg igazában. Ekkor írta be naplójába: „Elmentem Amerikába az indiánokat téríteni, de ki fog engem megtéríteni?” Később, a vizsgálódás ideje után, felismerte a hit igaz lényegét és lelkesen vallást tett róla. Ettől kezdve másképp predikált, mint azelőtt. Ezren és ezren zúdultak halgatására. Midőn a templomokat megtagadták tőle, a szabad ég alatt 30–50 ezer ember előtt szólt. Új egyházat nem akart alapítani és haláláig az angol egyház tagja maradt. Az új bornak azonban új tömlő kellett. Ma több metodista egyház is van, a világ különböző részein pedig 30 millió metodista él.

Melle H. predikátor (Verbász) azt mondta, hogy a magyar munka kezdetéről, bár őt bízták meg, nem beszél, mert a munka kezdetén nem volt itt, hanem hadd szóljanak helyette a „veteránok”, amint trefásan írta őket, akik az első idők viharát átérték. *Häuser* (Szt.-Tamás) atyánkfia fel is állt, elmondta az első létkereszt gyűléseket, az első énekgyakorlatokat, *Möller* bécsi predikátor meghívását és első gyűléseit. *Pfeifer* (Verbász) atyánkfia humorosan mondta el, mint került volna majdnem hőrtönbe

harmadmagával metodista gyülekezés miatt. S (Ujvidék) atyánkfia érdekes felszólalása után

Melle F. H. Ottó szuperintendens beszélt még egyszer. A metodizmus fejlődését Magyarországon ő legjobban ismeri, mert önmaga is egybe van vele fűzve. A metodizmusnak első kísérletezései után úgy látszott, mintha Magyarországon bezárultak volna az ajtók. Az északnémet konferencia, ahová fordultak, nem is akart iderendelni predikátort, ha csak valaki önként nem ajánlkozik. Melle eleinte húzódozott attól, szép gyülekezetét Drezda városában felcserélni egy távoli bácskai faluval, de az Úr nem hagyott neki nyugtot, míg át nem adta magát neki e szavakkal: „Itt vagyok, küldj engemet!” Erre szívébe békeség szállt, buzgó lelkesedéssel jött Magyarországra, melyet ettől kezdve oly nagyon megszeretett. Szenttamásban lakott, de Verbászt is szolgált. Előbbi helyen a hatóság előzékeny volt, utóbbi helyen a szolgabíró nem engedélyezte a bejelentett gyűléseket, felebbezni kellett az alispánhoz, sőt többször a kormányhoz. Szóló maga is többször megjelent a belügyminiszter előtt, a miniszterium döntései kedvezők is voltak.

A munka második évében *Vincent* püspök meglátogatta Szenttamás és Verbász munkáit. Annyira megörült annak, amit látott, hogy saját zsebéből fizetett egy segédet. *Georgi H.* volt, aki Verbászban telepedett meg. A munka mindinkább kiterjedt. Következő évben egy szlavoniai missziói ut felé Melle atyánkfia Ujvidékre érkezett és predikált. Később egy héten át evangelizáció gyűléseket tartott, amidőn számos lélek tért meg. Felvette az első tagokat a gyülekezetbe és velők a gyülekezetet megalakította. A hatóságok Ujvidéken kezdettől fogva jóindulattal előzékenységgel voltak. 1904. évben költözött Ujvidékre e hely első predikátora, *Schuldts R.* Utána *Voigt A.* és *Lichtenberger W.* következtek, kik sok buzgósággal munkálkodtak. Három év óta a jelenlegi predikátor, *Mehner A.* vezeti a gyülekezet ügyeit. Őt használta fel eszköznék az Úr e kedves ház építésére, amiért őt is, a gyülekezetét is üdvözöljük. Az Úr tegye hűségessé népét, melyre feladatát bízott. E feladat nagy, de tudjuk, hisszük és valljuk, hogy velünk van az Úr!

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker,
kedden este 8 óraker.

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:
vasárnap este 8 óraker,
szerdán este 8 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.

**Boldog karácsonyt,
áldott új évet kíván**
olvasóinak
a Békeharang.